

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Virtutibus R. P. Bernardi Colnagi E Societate Jesv Libri Dvo

Paullin, Johannes

[Monachii], 1662

Cap. VI. Philosophicas Theologicásque tradit disciplinas, maximâ virtutis &
doctrinæ famâ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44152

Ad sacrificium primum sedulo se parat.

in dies augetur. Hunc in modum eminenti Theologiæ studio, cum jam sacris ini-tiandus & primam Deo litaturus hostiam tanto muneri se accingeret, hinc omnibus lætitijs incedens; illinc, ne tam excellæ dignitati impar se inferret peranxius, adeo frena laxavit pietati, sui que afflicti studio exarsit, ut ex sacro multorum dierum recessu ad aram prodiret non jam hominis sed genio beato propior, & cælestes toto vultu spirare flammæ adspectantibus videretur.

CAPUT VI.

Philosophicas Theologicâsque traditâs disciplinas, maximâ virtutis & doctrinæ famâ.

§. I.

Philosophiam decem annis explicat.

Sub id tempus visum est Moderatoribus Bernardum ad explicandas publicè Philosophicas disciplinas provêhere, placuitque Collegium Messanense, veluti primum Siciliae, vel primo proximum tam excellentis ingenij, ac compertæ virtutis Doctore præ ceteris cohonestare. Id loci ergo

ergo totum Philosophiæ curriculum tantâ ingenij famâ absolvit, ut è re ducerent Majores, cum Societatis ad eò universæ gloriâ, tum manifesto maximòque discipulorum comodo eandem illi spartam denuò committere: quam non modò libens, sed & lætus suscepit. Postea Romam accersitus, & P. Claudio Aquavivæ non multò post ad supremum Societatis clavum evecto properè succenturiatus, Philosophiam ab eo relictam pari felicitate absolvit. Mox & sacras de DEO rebusque divinis Sancti Thomæ quaestiones Messanæ in scholis enodare jussus Angelici Doctoris placita, quem tenerrimopieratis sensu semper coluit impensè, & amavit, aliorum sententijs, tametsi acutis, quin & proprij ingenij industriæq; inventis constanter antehabuit. Jam tum nobile Bernardi encomium fuit, quo inter doctissimos viros celebratus, jacentes in Sicilia politiores litteras, quâ docendo, quâ scribendo exiisse, Philosophiam juxtâ ac Theologiam mirum in modum illustrâsse ferebatur. Deinde altioribus studijs Præfectus, ac denique ad Neapolitanam Theologiæ Cathedralam promotus amplissimam scientiæ virtutisque famam est consecutus; miram scilicet claritatem, cum rara quadam subtilitate: cum aridis subtilium cogitationum spi-

*Theologiæ
tradit an-
nis duode-
cim.*

*Præfectus
altiorum
studiorum
creatur.*

nis amoenitatem & floridam dictionis gratiam, miram denique scientijs pietatem doctus conjungere. Antiquas sequebatur sententias, novo tamen ornatu convestitas, recentibusque firmatas argumentis. Unde in mandatis habuit ab eodem Claudio, ut, quoniam ipsius scripta passim avidè expetebantur, ea typis excusa in lucem ederet; quæ tamen, nescio quo casu, obnitente potissimum Bernardi modestiâ, ad prælum non venêre: etsi jam ab ipso secundis curis elaborata, & solo obsequendi studio typis magna ex parte fuerint parata; credibile est in mortis falcem cum Bernardo incubuisse.

Inbetur typis vulgare, qua docuit.

§. II.

Interea ingens sibi nomen comparavit passimque ore publico, Neapoli præses tim, Magister appellatus, absque alia nota designari consuevit.

Ad hæc tam doctrinæ excellentiâ, quàm perspectâ in rebus agendis prudentiâ, maxime tamen inculparæ vitæ præstantiâ non modò nobilissimum quemque ad se auditorum pertraxit, quem Messanæ, Neapoli Romæ schola non caperet; verum etiam ita sese in omnium animos penetravit, ut ferè nihil majoris momenti Curia vel Civitas

gratias moliretur, quod ille suo prudenti suffragio non antè probasset; & è Regio Senatu vix quisquam foret, qui suam illi conscientiam non credidisset. In enodandis quæstionibus intricatis ipse pro extemporalis oraculo erat, atque unus instar omnium, seu vivus liber, seu spirans bibliotheca habitus, ab omnibus consilij causâ adiri consueverat.

§. III.

Non tamen hisce honorum gradibus quicquam elatus est, aut evanidâ humani *Maximè in* plausûs aurâ intumuit, verùm sui deipicien- *plausu modestiam ex-* tiâ invictus, ad minima quæque domûs mi- *ercet.* nisteria sponte se abiecit, stabulum sibi purgandum sumere, aliorum lectos componere, mediastinum agere, & quod forsan magis admirationi est, ad inferiorum classium lectiones explicandas, prout repentina quâdoque necessitas exigebat, operam suam offerre; quin & non infrequenter uni alteriûe aliquam Theologiæ partem privato studio discendam explicare solitus, ut suo non levi incommodo, animos sibi primùm obstringeret: deinde è mundi fœcibus extraheret, Deo in sacra quadam familia æternùm devinciendos. Itaque in hâc virtutis & scientiæ

tiæ palæstra duos & viginti annos exegit; decem scilicet Philosophiæ; duodecim Theologiæ Magister: incertumque fecit, doctiorne, an sanctior habendus esset.

CAPUT VII.

*Dum mundo stultus haberi cupit, ad
summum sapientiæ culmen à
Deo evehitur.*

§. I.

*Quatuor
Vota pro-
fessus.*

OB hæc præclara virtutum scientiarumque tam divinarum quam humanarum decora jam erat Bernardus eorum numero, quos quatuor vota professos dicimus, merito suo adscriptus, & quartum ac trigessimum ætatis; initæ autem Societatis undevicesimum agebat annum: cum ardentius divina meditantia, ea repente de cælo injecta mens est. Si suis quæq; momentis rectè pensitentur, liquidò constare, Dei amorem, sui que odium esse per omnia exequandum. Itaque si Deum impensè amaret, seque hostiliter odisset, iret protinùs, religiosâ rogâ se exueret, & centonem indutus, incondito gestu, moribusque incompertis

*Ad insignè
sui victo-
riam divi-
nitus exti-
mulatur.*